

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

HON NA
MRTVÉHO

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Někdy vás může potkat
osud horší než smrt.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**HON NA
MRTVÉHO**

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Údolí mrtvých
Ztracený

TIM WEAVER

**HON NA
MRTVÉHO**

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2010 / 2015

Translation © Alžběta Lexová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-048-2 (pdf)

Pro Sharlé

*„Druhý pak vylil svou číši do moře. To se obrátilo jakoby
v krev mrtvého a veškerá živá duše v moři zemřela.“*

– Nový zákon, Zjevení 16:3

ČÁST PRVNÍ

Ke konci se mi občas zdálo, jako by se topila. Probouzel mě zvuk jejího přerývaného dechu a stisk její ruky na látce mého trika. Očima pod třepotajícími se víčky mě prosila, abych ji vytáhl nad hladinu. Byl jsem za ty chvíle vděčný, nehledě na její utrpení, protože to znamenalo, že přežila další den.

V těch posledních měsících její kůže připomínala tenké plátno napnuté k prasknutí na křehkých kostech. Taký jí – až na malé ostrůvky nad ušima – vypadaly všechny vlasy. Mně na tom ale nikdy nezáleželo; na ničem z toho. Kdybych si mohl vybrat mezi tím, jestli strávím jeden den v přítomnosti Derryn tak, jak vypadala za mlada, nebo zbytek života s touhle Derryn, bez váhání bych skočil po možnosti číslo dvě. Myšlenka na život bez ní pro mě byla naprosto nepředstavitelná.

Bylo jí dvaatřicet, o sedm let míň než mně, když si poprvé nahmatala tu bulku. O čtyři měsíce později zkolabovala v supermarketu. Osmnáct let jsem pracoval jako novinář, ale když zkolabovala podruhé – tentokrát v metru –, dal jsem výpověď, začal pracovat na volné noze a odmítl cestovat. Nebylo to těžké rozhodnutí. Nechtěl jsem trčet na druhé straně zeměkoule, až mi někdo zavolá, že zkolabovala potřetí a tentokrát se už neprobrala.

V den, kdy jsem v novinách skončil, mě Derryn vzala na hřbitov na severu Londýna, aby mi ukázala místo, které si tam vybrala. Podívala se na svůj hrob, pak na mě a usmála se. Pamatuju si to, jako by to bylo včera. V tom úsměvu se ukrývalo tolik bolesti a strachu, že jsem měl chuť něco rozmlátit na malé kousíčky. Chtěl jsem do něčeho bušit, dokud se mě nezmocní naprostá otupělost. Namísto toho jsem ji vzal za ruku, objal ji a snažil se užít si každou vteřinu, která nám zbývala.

Když začalo být zřejmé, že chemoterapie nezabírá, rozhodla se s ní skončit. Ten den jsem brečel – opravdu brečel, snad poprvé od dětství, ale zpětně vím, že se rozhodla správně. Zůstala jí hrđost a sebeúcta. Bez návštěv nemocnice a času, který jí vždycky zabralo, než se z nich zotavila, se naše životy staly mnohem spontánnější. Byla to vzrušující změna, byť netrvala dlouho. Derryn tehdy hodně četla, a dokonce si začala psát deník, a já pracoval na domě, vymaloval několik místností a opravil, co už bylo dlouho nutné opravit. Měsíc poté, co ukončila chemoterapii, jsem se rozhodl přeměnit jeden z pokojů na pracovnu, protože – jak mi Derryn připomněla – jsem potřeboval místo na práci.

Až na to, že práce nepřišla. Dostal jsem pár zakázek – vesměs ze soucitu –, ale moje neochota cestovat ze mě v očích editorů udělala záložníka. Stal se ze mě ten typ novináře na volné noze, kterým jsem vždycky opovrhoval. Nechtěl jsem jím být, ale přestože se mi to dělo přímo před očima, nebránil jsem se, protože Derryn pro mě byla s každým dnem důležitější.

A pak jsem jednoho dne přišel domů a na konferenčním stole v obýváku ležel dopis. Od jedné z Derryniných kamarádek.

Byla zoufalá.

Její dcera zmizela a zdálo se, že policii to ani v nejmenším netrápí. A tak se obrátila na mě.

Její nabídka byla víc než štědrá – obzvlášť s ohledem na fakt, že jsem maximálně mohl zkusit obvolat pár lidí –, ale celá ta myšlenka mě zarazila. Peníze jsem potřeboval a měl jsem u Metropolitan známé, kteří by její dceru mohli vypátrat během několika dní. Jenže jsem si nebyl jistý, jestli chci, aby se můj nový život natolik proplétal s tím starým. Nebyl jsem si jistý, jestli se chci vrátit zpět.

Odmítl jsem.

Potom jsem však s dopisem v ruce vyšel na naši zadní zahradu, kde seděla Derryn v houpacím křesle a lehce se usmívala.

„Co tě tak pobavilo?“

„Nevíš, jestli bys to měl vzít.“

„Vím,“ opáčil jsem. „Vím, že bych to *neměl* vzít.“

Jen přikývla.

„Podle tebe bych měl?“

„Je to pro tebe jako dělané.“

„Co – nahánění pubertáků na útěku?“

„Je to pro tebe jako dělané,“ zopakovala. „Nezahod' tu šanci, Davide.“

A tak to všechno začalo. Potlačil jsem pochybnosti, smutek i hněv a o tři dny později jsem tu dívku našel v garsonce ve Walthamstow. Následovaly další případy, další pohřešování a já zjistil, že se oklikou vracím k některým aspektům své bývalé práce. Vypítl jsem se, telefonoval a snažil se objevit stopy. Na práci reportéra mě vždycky víc bavilo vyšetřování samotné – ta špinavá práce, dolování důkazů – než následné psaní. A po čase, po několika dalších úspěšně uzavřených případech, jsem si uvědomil, že právě to je ten důvod, proč mi tahle nová dráha tolik sedla – šlo o stejný proces, o hledání odpovědí. A většinou stačilo se trochu víc zajímat. Policie neměla čas pátrat po každé zmizelé osobě

a někdy jsem měl dojem, že především nechápou, z jakého důvodu lidé vůbec mizí. Většina z nich to nedělala z trucu, ale proto, že jejich životy nabraly nečekaný směr, a jediný způsob, jak se s tím dokázali vyrovnat, bylo utéct. A to, co následovalo, pastí, do nichž spadli, bylo důvodem, proč už se nevrátili.

Avšak navzdory tomu, že se v Británii každý den ztrácely stovky lidí, jsem nikdy nepočítal s tím, že začnu pracovat jako soukromý vyšetřovatel. Nikdy mi to jako práce nepřipadalo; ne tak jako novinařina. A přesto, když mi nová profese po čase začala opravdu vynášet, mě Derryn přesvědčila, abych si pronajal malou kancelář v naší ulici. Částečně asi chtěla, abych chodil víc ven, ale částečně mě taky chtěla přesvědčit, že bych si z pátrání po pohřešovaných mohl udělat živobytí.

Nazývala to dlouhodobým plánem.

O dva měsíce později zemřela.

2

Když jsem otevřel dveře kanceláře, byla tam zima a na podlaze ležely čtyři obálky. Zvedl jsem je, hodil na stůl a vytáhl žaluzie.

Do místnosti proniklo ranní světlo a ozářilo spoustu Derrynových fotek.

Na jedné – mojí oblíbené – jsme spolu byli v opuštěném pobřežním městečku na Floridě. Na písčité pláži, svažující se do moře, ležely roztroušené medúzy, které se leskly jako celofán. Derryn tam vypadala krásně. V záři zapadajícího slunce se její oči zelenomodře leskly a na nose a lících kostech jí zřetelně vystupovaly pihy. Světlé vlasy měla vyšisované sluncem a pokožku na tváři, ramenou i pažích snědou.

Zvedl jsem tu fotku a prohlédl si ji pozorněji.

Vedle Derryn vypadaly moje oči i vlasy tmavší. Se svými sto osmdesáti sedmi centimetry jsem ji výrazně převyšoval. Hlavou mi spočívala na hrudi a její tělo kopírovalo to mé. V očích svého okolí jsem se od pořízení té fotografie příliš nezměnil. Tehdy, stejně jako dnes, jsem cvičil a dbal na zdravý životní styl. *Já* však tu změnu viděl naprosto zřetelně. Moje staré já, zvětčené na té fotce, nemělo v očích tíhu zármutku. Tehdy jsem netušil, co se stane. Měl jsem jiskru, elán. Ztráta pro mě byla jen slovo jako každé jiné.

Tehdy bych se nedokázal vžít do rodin pohřešovaných, jednoduše proto, že bych je nechápal.

Nyní jsem jim ale rozuměl.

Otočil jsem se na židli a zadíval se na ně, na tváře lidí, které jsem vypátral. Jejich úsměvy zabíraly korkovou nástěnku pokrývající celou protější stěnu.

Nebyl tam jediný prázdný kousek.

Zbyli mi už jen oni.

Většinu dne jsem strávil za stolem se zhasnutými světly. Nebyl jsem si jistý, proč jsem vůbec přišel. Přesně před rokem vynesli záchranáři Derryn na nosítkách z našeho domu. Telefon několikrát zazvonil, ale já ho nezvedl a jen jsem naslouchal ozvěně vyvolání v kanceláři. Věděl jsem, že nejsem ve stavu, abych vzal nějaký další případ, a tak jsem si s úderem čtvrté začal sbírat věci.

A tehdy se objevila Mary Towneová.

Slyšel jsem, jak pomalu stoupá po schodech, a pak se se zaskřípáním otevřely dveře do čekárny. Znal jsem Mary už několik let – kdysi pracovala s Derryn v A&E. Její život byl tragický, stejně jako můj: manžel měl Alzheimer a syn před šesti lety bez rozloučení odešel z domu. A nakonec ho našli mrtvého.

„Ahoj, Mary.“

Vylekal jsem ji.

Seděla na vzdálenějším konci čekárny a při zvuku mého hlasu s trhnutím zvedla hlavu. Tvář jí brázdily hluboké vrásky – každý z jejích padesáti roků se na ní tvrdě podepsal. Kdysi bývala krásná, ale život se s ní nemazlil, a tak nyní nosila svůj smutek jako závoj. Byla drobná a mírně nahrbená a z tváří a rtů se jí pomalu vytrácela barva. Vlasy jí protkávalo několik silných šedivých pramenů.

„Ahoj, Davide,“ promluvila tiše. „Jak se máš?“
„Dobře.“ Potřásl jsem jí rukou. „Už jsme se nějakou dobu neviděli.“

„Ano.“ Sklopila pohled do klína. „Rok.“

Měla na mysli Derrynin pohřeb.

„Jak se má Malcolm?“ zeptal jsem se na jejího manžela.

Pohlédla na mě a pokrčila rameny.

„Nejspíš jsi nešla jen tak kolem,“ poznamenal jsem.

„Ne. Chtěla jsem tě vidět.“

„Proč?“

„Potřebuju s tebou něco probrat.“

Vůbec jsem netušil, o co by mohlo jít.

„Zkoušela jsem se ti dovolat.“

„Aha.“

„Nebral jsi to.“

„No, já...“ Ohlédl jsem se do kanceláře. Na fotky Derryn.
„Poslední dobou je to pro mě docela těžké. A dneska obzvlášť.“

Přikývla. „Chápu. Omlouvám se za to načasování, Davide. Já jen... Víím, že ti na tomhle záleží. Na téhle práci. A přesně něko-
ho takového sháním. Někoho, kdo se zajímá.“ Znovu se na mě
zadívala. „Pamatuješ na Alexe?“

Alex byl její syn.

„Ovšem.“

„Vzpomínáš, co se s ním stalo?“

„Zemřel.“

„Já měla na mysli podrobnosti.“

Zarazil jsem se, změřil si ji pohledem a dumal, kam tím asi míří.

„Davide?“

„Co kdybychom šli dovnitř?“ navrhl jsem a odvedl ji z čekár-
ny do kanceláře. Rozhlédla se po fotografiích na zdech a těkala

očima z jedné tváře na druhou. „Posaď se,“ pobídl jsem ji a přidržel jí židli.

Poděkovala kývnutím.

Posadil jsem se naproti ní. „Pověz mi o Alexovi.“

„Zemřel při autonehodě,“ začala tiše.

„To si pamatuju.“

„Byl... ehm... opilý. Vjel s toyotou – jakou míval i jeho otec – do protisměru a srazil se s nákladákem. Bylo to malé auto a ten náraz ho odhodil patnáct metrů do pole. Vůz shořel a on s ním. Museli ho identifikovat podle zubních záznamů.“ Odmlčela se a trochu se sebrala. „Ale víš, co bylo nejhorší? Dlouho před svou smrtí prostě zmizel. Neslyšeli jsme o něm pět let. Pět let. Po tom všem, co jsme spolu jako rodina prožili, se zkrátka... vypařil. Potom jsem ho viděla už jen...“

Nedokázala to vyslovit.

„To mě mrzí,“ řekl jsem.

„Pět let jsem o něm nevěděla a pak mi na sebe nechá takovou poslední vzpomínku – jeho mrtvé tělo na stole v márnici. Ten pohled se mi vypálil do mozku. Občas jsem se v noci probudila a viděla ho tak stát u postele.“ Vyhrkly jí slzy. „Osobně jste se asi neznali, ale Derryn ti o něm určitě vyprávěla.“

Vytáhla fotku a ukázala mi ji. Objímala na ní mladíka kolem dvacítky. Hezký kluk. Černé vlasy, zelené oči, zhruba metr osmdesát a ramenatý, jako by závodně plaval.

Oba se usmívali.

„Tohle je Alex. *Byl*. Naše poslední fotka předtím, než zmizel.“ Kývla k ní hlavou. „Pár dní nato se vypařil.“

„Je to hezký snímek.“

„Před svou smrtí byl pohřešovaný pět let.“

„Vím, tos říkala.“